

Arrest

nr. 227 082 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.A.Z. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Hazara van origine te zijn en sjjiitische moslim van religie. U verklaart geboren te zijn in het dorp Kalai Birun, district Khedir, in de provincie Daikundi, Afghanistan.

U verklaart dat u op de leeftijd van twee jaar door uw tante G. (...) bent meegenomen naar Iran. U groeide op in het gezin van uw tante. U woonde tot uw twaalf jaar bij uw tante en haar man in Varamin. Daarna ging u een zomer werken in Tala Kan, waar u samen met uw neef verbleef op uw werkplaats. Tijdens de winter keerde u terug naar Varamin waar u in een kamer woonde die de fabriek waar u werkte ter beschikking stelde. Ook nu woonde u samen met uw neef. U woonde toen in de buurt van uw tante. Dit was uw laatste verblijfplaats voor uw vertrek uit Iran.

De reden voor uw vertrek was dat u geen documenten had en steeds werd opgepakt door de politie. Omdat het moeilijk was om altijd geld te betalen om u vrij te kopen en u vreesde dat ze u misschien naar Syrië zouden sturen om te vechten besloot u eind 2014 om Iran te verlaten. U was toen veertien jaar. Voor uw vertrek ontdekte u dat uw tante en haar man niet uw biologische ouders waren, zoals u zelf al die tijd heeft gedacht.

U kwam op 27 juli 2015 in België toe en diende een dag later een verzoek tot internationale bescherming in. Wegens uw minderjarigheid werd u een voogd toegewezen. Op 31 januari 2018 eindigde de voogdij van rechtswege omdat u dan meerderjarig werd.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat er in Afghanistan waarschijnlijk problemen waren waardoor uw familie Afghanistan heeft moeten verlaten. U zegt ook niet te weten waar u naartoe moet en waar u terecht kan. Verder haalt u de veiligheidssituatie aan. U heeft geen documenten ter staving van uw verzoek neergelegd.

B. Motivering

U diende als niet-begeleide minderjarige een verzoek tot internationale bescherming in waardoor het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure. Deze voogdij kwam echter tot einde toen u de leeftijd van achttien jaar bereikte, met name op 31 januari 2018.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén andere elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

U verklaart dat uw familie grote problemen heeft gekend in Afghanistan, voor uw vertrek op tweejarige leeftijd naar Iran, en dat u omwille van deze problemen niet kan terugkeren naar Afghanistan. Verder zegt u niet te weten waar u naar toe moet en waar u terecht kan. Tenslotte haalt u de veiligheidssituatie in Afghanistan aan.

Met betrekking tot de problemen die uw terugkeer verhinderen

Als u gevraagd wordt wat de problemen juist waren die er voor gezorgd hebben dat u als tweejarige met uw tante naar Iran verhuisde, kan u hier zelfs geen begin van toelichting over geven. U verklaart in algemene termen dat alle Afghanen naar Iran gaan omdat het onveilig is in Afghanistan, maar over de persoonlijke situatie van uw familieleden kan u niets van informatie geven (CGVS, 5). Ook na herhaaldelijk aandringen tijdens het persoonlijk onderhoud laat u na uw verklaringen toe te lichten (CGVS, 4, 9, 10 en 12).

U schuift twee redenen naar voren waarom u niet op de hoogte bent van de problemen die uw familie deed vluchten uit Afghanistan. De eerste reden is dat u bij het vertrek uit Afghanistan amper twee jaar oud was waardoor u er zelf geen herinneringen aan kan hebben (CGVS, 4 en 9). De tweede reden die u geeft is dat uw tante en haar man u hier nooit iets over hebben verteld, meer nog, ze deden alsof ze uw ouders waren waardoor u geen zicht had op de situatie van uw werkelijke ouders en eventuele broers en zussen en u dus in de onmogelijkheid was om inzicht te krijgen in de gebeurtenissen voor uw vertrek uit Afghanistan. Beiden redenen worden door het CGVS niet geloofwaardig geacht.

Wat betreft het element dat u op tweejarige leeftijd vertrok uit Afghanistan en de daaropvolgende jaren tot uw vertrek naar Europa in Iran woonde

Het CGVS betwist niet dat u in Iran bent geweest, maar u overtuigt niet dat u vanaf de leeftijd van twee jaar tot de leeftijd van veertien jaar in Iran heeft gewoond. Als eerste merkt het CGVS op dat u niet vertrouwd bent met de Iraanse kalender. U roept in dat u niet opgeleid bent, maar als u heel uw leven in Iran woont, en aan deze samenleving deelneemt -zo bent u al aan het werk sinds de leeftijd van twaalf jaar- dan mag van u verwacht worden dat u toch wel één maand van de Iraanse kalender kan opnoemen (CGVS, 6-7). Ook bent u niet op de hoogte wanneer het schooljaar in Iran begint en of er Afghaanse scholen zijn in Varamin (CGVS, 14). Ondanks het feit dat u zelf zegt niet gestudeerd te hebben is het begin van een schooljaar of de aanwezigheid van scholen voor de Afghaanse gemeenschap dingen die niet gewoon aan u voorbij kunnen gegaan zijn. Hoewel de plaatsen in Iran waar Afghanen mogen wonen en naartoe mogen reizen strikt reguleert zijn, bent u niet op de hoogte van de provincies waar Afghanen niet mogen komen (CGVS, 15). U weet wel dat er verblijfskaarten zijn voor Afghanen in Iran maar u weet niet hoe deze kaarten door Afghanen genoemd worden, ook weet u

niet waar deze kaarten moeten worden gehaald of verlengd. U bent zelfs niet op de hoogte van het feit of de tante waarmee u in huis woonde een kaart had (CGVS 15-16). Aangezien u in dit gezin opgroeide en u zichzelf als haar zoon beschouwde én aangezien het belang van documenten voor Afghanen in Iran niet kan onderschat worden is het compleet niet geloofwaardig dat u niet weet of uw tante al dan niet een verblijfskaart had. Al deze elementen zorgen ervoor dat het CGVS geen geloof hecht aan uw langdurig verklaard verblijf in Iran.

Wat er verder toe bijdraagt dat uw verklaring dat u op tweejarige leeftijd Afghanistan verliet niet kan gevolgd worden zijn uw tegenstrijdige verklaringen over uw woonplaatsen voor uw komst naar Europa. Zo verklaarde u toen u door het bureau Minteh van de Dienst vreemdelingenzaken werd gevraagd naar uw adres in uw land van herkomst dat u bij uw broer in Mingak woonde, in het district Khedir in de provincie Daikundi, Afghanistan. Enkele pagina's verder van hetzelfde verslag staat te lezen dat u twee maanden eerder uit Afghanistan vertrok en één maand in Varamin, Iran heeft gewoond voor uw komst naar Europa. Toen u bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd geïnterviewd om de "Verklaring DVZ" in te vullen op 10 februari 2016 verklaarde u dat u tot de leeftijd van acht jaar in het dorp Qala Bera, van het district Khedir in de provincie Daikundi heeft gewoond en dat u daarna bent verhuisd naar Varamin, Iran, waar u zo'n acht jaar woonde. Bij de vragenlijst Afgaanse Niet-Begeleide Minderjarigen die u heeft ingevuld op 20 augustus 2016 bent u dan weer uiterst vaag en staat er enkel te lezen dat u "de laatste jaren" in Varamin woonde, zonder specificatie en zonder vermelding van voorafgaande verblijfplaatsen. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw tegenstrijdige verklaringen komt u niet verder dan dat u die dingen niet heeft gezegd, en dat de tolken u verkeerd zullen begrepen hebben omdat u toen geen Afgaans sprak op de Afgaanse manier, maar op de Iraanse manier (CGVS, 11). Dit kan echter moeilijk gevolgd worden omdat het Farsi van Iran en het Dari van Afghanistan de facto dezelfde taal zijn, waar er enkel sprake is van een verschillend accent en hier en daar wat andere woordenschat. De uitgebreide tegenstrijdigheden die allen in deze beslissing worden opgesomd, zijn hier niet door te verklaren. Daarenboven werd u bij het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de vraag gesteld hoe het eerder gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken is gegaan en werd u de kans gegeven om hierover opmerkingen te maken. U verklaarde dat het goed is gegaan (CGVS, 2). Bovendien werd de "Verklaring DVZ" aan u voorgelezen en zowel door u als uw voogd ondertekend.

Wat betreft het element dat u niets werd verteld en dat u zelfs in de veronderstelling leefde dat uw tante en oom uw ouders waren

U woonde in Iran, een land dat u, gezien uw verklaringen (CGVS, 9 en 13), niet gastvrij behandelde en waar u als Afgaanse immigrant eerder buitenbeentje was. Dat u nooit aan uw tante en nonkel heeft gevraagd naar de redenen waarom ze uit Afghanistan zijn vertrokken (CGVS,4) is erg onaannemelijk. Dat u gedurende heel de tijd dat u bij hen in Iran woonde dacht dat ze uw ouders waren is eveneens niet aannemelijk. Zo verklaarde u hierover dat u zich pas realiseerde dat ze uw ouders niet waren toen u veertien jaar oud was. Als u gevraagd wordt hoe u dit te weten bent gekomen verklaart u dat de man van uw tante en haar zoon op dezelfde plaats als u werkten en dat u daar hoorde dat ze met een andere familienaam werden geroepen, nl. de naam G. (...), terwijl uw naam A. (...) is (CGVS, 4 en 16). Deze uitleg is echter compleet niet aannemelijk. In de eerste plaats is het ongeloofwaardig dat als u door uw tante als tweejarige wordt meegenomen en ze wilt dat u opgroeit als deel van haar gezin – zij en haar man noemden u immers hun zoon (CGVS, 12) - dat ze u een andere achternaam doet gebruiken. In de Afgaanse cultuur worden achternamen immers niet, zoals bijvoorbeeld in België, officieel overgeërfd en vastgelegd maar worden gekozen. Er kan niet ingezien worden waarom ze u een andere achternaam liet gebruiken als ze wou dat u door het leven ging als haar eigen zoon. Daarnaast, als u werkelijk een andere naam zou gedragen hebben dan uw familie waarmee u opgroeide en waarmee u samenwoonde, dan is het niet geloofwaardig dat u dit pas op de leeftijd van 14 jaar te weten bent gekomen. Dat u ongeschoold bent en de dingen hierdoor niet snel doorheeft (CGVS, 16) is een drogreden.

U heeft met andere woorden geen gegronde redenen om uw gebrek aan informatie over de problemen waarmee uw familie geconfronteerd werd te verantwoorden.

Dat u als tweejarige Afghanistan heeft moeten verlaten door grote problemen heeft u niet weten aannemelijk maken, noch heeft u überhaupt weten aannemelijk maken dat u of uw familie problemen hebben gekend in Afghanistan. U verschuilt zich achter vage en onaannemelijke verklaringen. U maakt dan ook niet aannemelijk een risico te lopen omwille van deze problemen bij uw terugkeer naar Afghanistan. U wordt er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op gewezen dat u bij bureau Minteh andere verklaringen heeft afgelegd over de redenen van uw vertrek uit Afghanistan. Zo staat er te lezen dat u werd beschuldigd de buurvrouw verkracht te hebben, waarop de mensen in het dorp uw moeder hebben verbrand en gedood. U ontkent dat u dit gezegd heeft (CGVS, 11). Zodoende heeft u niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

Met betrekking tot het feit dat uw terugkeer wordt verhinderd omwille van het feit dat u nergens terecht zou kunnen

Daarnaast stelt u dat u niet weet waar en bij wie u terecht kan in Afghanistan. Zo zegt u bijvoorbeeld dat u niet weet waar uw ouders zich bevinden, dat u niet weet wat uw vader van werk deed en dat u ook niet weet of de tante waarbij u woonde met hun contact had. Ook over andere familieleden kan u geen informatie aanbrengen (CGVS, 8). Reeds hoger heeft het CGVS uiteengezet waarom ze niet gelooft dat u jarenlang in Iran heeft gewoond en daar bent opgegroeid in de veronderstelling dat uw tante en nonkel uw ouders waren. Om bovenstaande redenen kan u dan ook niet gevolgd worden waar u stelt geen informatie te hebben over uw familie en over wat er met hen gebeurd is. U verklaart dat u een aantal keer telefonisch contact heeft gehad met uw zus, maar dat ook zij u niets van informatie wou geven. Wanneer door de protection officer het telefoonnummer van uw zus wordt gevraagd zegt u haar telefoonnummer niet meer te hebben omdat u uw SIM- kaart heeft vernietigd (CGVS, 10). Contact met uw tante en nonkel heeft u enkele maanden ook al niet meer omdat u hen kwalijk nam dat ze hebben voorgelogen uw ouders te zijn – hetgeen zoals uitgelegd door het CGVS niet wordt aangenomen. Deze houding is overigens niet te rijmen met uw verklaring dat u een tracing procedure bent opgestart bij het Rode Kruis om uw familie terug te vinden (CGVS, 12) en ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Bovendien valt naast het gebrek aan informatie over uw familie ook op dat u over hen tegenstrijdige verklaringen aflegt doorheen uw asielprocedure. Over uw moeder verklaarde u op het bureau MINTEH na uw binnenkomst in België in 2015 dat ze twee maanden voordien gestorven was, zo zou ze verbrand en gedood zijn door mensen in het dorp, waarna u een tijdje bij uw zus heeft gewoond en daarna naar Iran bent vertrokken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u bij het invullen van de Verklaring DVZ op 10 februari 2016 dat uw moeder drie jaar geleden is gestorven (vraag 15). Op de vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen vulde u in dat u uw moeder de laatste tien jaar niet heeft gezien maar dat u haar drie jaar geleden aan de telefoon heeft gesproken (hetgeen ergens in 2013 moet zijn aangezien de vragenlijst dateert van 20 augustus 2016). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dd.13 februari 2018 ontkent u dat u eerder heeft verklaard dat uw moeder overleden is en zegt u dat u de hulp heeft ingeroepen van het Rode Kruis om haar te vinden (CGVS, 12). Ook ontkent u dat u met uw moeder aan de telefoon heeft gesproken (CGVS, 11). Uw verklaringen over uw moeder zijn bijgevolg compleet tegenstrijdig, en wanneer u hiermee wordt geconfronteerd ontkent u enkel uw vroegere uitspraken en zegt u geen idee te hebben hoe het komt dat die dingen genoteerd staan (CGVS, 12).

Ook over uw broers zijn uw uitspraken niet consequent. Zo verklaarde u bij het bureau MINTEH op DVZ dat u drie broers had, waarvan er twee in het dorp Mingak in de provincie Daikundi wonen en een broer (met de naam H. (...)) die samen met uw vader spoorloos is. Bij het invullen van de "Verklaring DVZ" vermeldt u geen drie broers meer maar twee, nl. de twee broers waarvan u eerder zei dat ze in Mingak woonde, maar nu zegt u niet te weten wat hun verblijfplaats is. Wel weet u net zoals op het bureau Minteh of ze ouder of jonger dan u zijn. Ook bij de vragenlijst Afghaanse Niet-Begeleide Minderjarigen spreekt u maar van twee broers en vermeldt u geen verblijfplaats. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS maakt u wederom enkel melding van twee broers maar u zegt niet te weten of ze ouder of jonger dan u zijn (CGVS, 8) en van H. (...), de broer die samen met uw vader was verdwenen, heeft u nog nooit gehoord. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere zegt u dat er misverstanden waren, dat u altijd heeft verklaard dat u als kind was meegenomen door uw tante en dat er nagelaten is geweest om de misverstanden te corrigeren (CGVS, 11), een uitspraak die omwille van de veelheid van tegenstrijdigheden niet kan worden gevolgd.

Het is de taak van elke asielzoeker om zicht te geven op de redenen van vertrek uit zijn land van herkomst, zijn vorige verblijfplaatsen en zijn familiale situatie. Gezien het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaringen over het gebrek aan contact met uw familie en zij ook geen geloof hecht aan uw verklaring dat u Afghanistan reeds lang bent ontvlucht om in Iran te gaan wonen kan u ook niet gevolgd worden waar u stelt dat u nergens in Afghanistan terecht zou kunnen en kan u ook hieraan geen recht op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet ontleenen.

Met betrekking tot de status van subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire

bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaald heeft in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Daykundi ruw geschat 470.000 inwoners heeft en dat er in 2017 in de gehele provincie 43 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Daykundi in zijn geheel relatief erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Daykundi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Daykundi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Daikundi actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Daikundi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van dit artikel.

Vervolgens stelt hij:

"Voor verzoekende partij zijn die persoonlijke omstandigheden voorhanden die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld in de provincie Daikundi niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in haren hoofde bestaat."

Vooraleer hij ingaat op deze persoonlijke omstandigheden, wijst verzoeker echter op de situatie in het district Khedir in de provincie Daikundi in Afghanistan.

"De provincie Daikundi wordt momenteel misschien niet getroffen door willekeurig geweld dat dermate hoog is dat elke burger erdoor geraakt wordt, dit wil nog niet zeggen dat de situatie er uitmuntend is."

Verzoeker wijst op (informatie over) de aanwezigheid en controle van de taliban in voormelde regio.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn persoonlijke omstandigheden. Hij betoogt:

"De volgende zaken worden door verwerende partij niet betwist in dit dossier:

- Verzoeker is Hazara;
- Verzoeker is een sjiïet;
- Verzoeker verliet Afghanistan toen hij nog zeer jong was;
- Verzoeker verbleef een tijd in Iran;
- Verzoeker kwam aan in België op 15 -jarige leeftijd, en verblijft ondertussen drie-en half jaar onafgebroken op het Belgische grondgebied. Hierdoor is hij verder opgegroeid en volwassen geworden in België.

Het feit dat verzoeker een Hazara is, het feit dat hij een sjiïtisch moslim is, en het gegeven dat verzoeker door zijn lange afwezigheid uit Afghanistan en zijn lang verblijf in België als verwesterd kan worden beschouwd, zijn allemaal persoonlijke omstandigheden die maken dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer van willekeurig geweld te worden."

Verzoeker wijst op informatie van UNHCR, UNAMA en de ANU omtrent het risico voor sjiïtische Hazara. Daarnaast benadrukt hij dat hij ook in de problemen kan komen omwille van de aan hem toegeschreven verwestering. *"Verzoeker is gedurende de jaren dat hij in België verbleven heeft sterk geïntegreerd geraakt in de Belgische samenleving, zijn denkbeelden zijn (zelfs onbewust) aangepast aan de Westerse denkwijze, en hij heeft steeds minder en minder raakvlakken met de Afghaanse cultuur.*

Niet alleen zou het dus bijzonder moeilijk zijn voor verzoeker om opnieuw te aarden in Afghanistan, bovendien worden door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen.

Het gaat er hierbij niet zozeer over of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa.

Er dient rekening gehouden te worden met wrevel en frictie die ontstaat bij terugkeer door confrontatie met een uiterst traditionele gemeenschap die voor verzoeker totaal vreemd is geworden, en dient het dossier vanuit het perspectief van 'uithemtheid', of verwestering bekeken te worden.

Verschillende rapporten geven aan welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer.

(...)

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen, waardoor ze het risico lopen om als 'spionnen' beschouwd te worden, zoals verzoeker aanhaalde tijdens zijn gehoor. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurshock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit. Doordat de terugkeerders langere tijd in het Westen hebben verbleven wordt aangenomen dat ze rijk zijn, en lopen ze het om het slachtoffer te worden van kidnapping."

Verzoeker wijst op en citeert uit informatie omtrent de (verhoogde) risico's waarmee personen die vanuit het westen terugkeren naar Afghanistan worden geconfronteerd.

Tevens wijst hij op een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde en waarin werd besloten tot een vernietiging omdat de risico's voor de betrokken personen ten gevolge van bepaalde westerse attitudes onvoldoende werden onderzocht.

"Indien men in de hoofdstad Kabul een geïndividualiseerd risico loopt omdat men bepaalde attitudes die duiden op verwestering kan worden toegeschreven, dan geldt dit des te meer voor het dorp waaruit verzoeker afkomstig is. gelegen in het landelijke Daikundi.

Uit de bovenstaande recente en gezaghebbende landeninformatie blijkt duidelijk het objectieve risico op vervolging dat verzoeker loopt bij een terugkeer naar Afghanistan doordat hij voor langere tijd afwezig was uit Afghanistan. Hierdoor loopt hij een groot risico om door de traditionele Afghaanse gemeenschap als zijnde 'verwesterd' te worden beschouwd, met serieuze risico's op uitsluiting, discriminatie, kidnapping, geweld, gedwongen rekrutering,... als gevolg.

Verzoeker wenst te herhalen dat het hierbij niet zozeer van belang is of verzoeker zichzelf 'Westers' voelt, maar wel hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf in Europa."

Verzoeker concludeert:

"Uit het bovenstaande blijkt dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld in de provincie Daikundi niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon-, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in verzoekers hoofde bestaat. Deze persoonlijke omstandigheden zijn meer bepaald het feit dat verzoeker een Hazara is (hetgeen expliciet door UNHCR wordt beschouwd als een risicoprofiel); het feit dat hij een sjiiitisch moslim is (die in het bijzonder worden gevisieerd bij aanslagen) én het feit dat hij het risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd in de traditionele Afghaanse maatschappij (hetgeen eveneens door UNHCR als een aparte risicocategorie wordt bestempeld).

Dit maakt dat verzoeker in een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet op het Afghaanse grondgebied.

Verzoekende partij meent dat zij vanwege haar specifieke situatie en individuele omstandigheden in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 2-9).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat aan de in zijner hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze tegemoet werd gekomen. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn rechten in het kader van onderhavige procedure werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.3. Verzoeker stelt een jonge Afghaan te zijn, afkomstig te zijn van het district Khedir in de provincie Daikundi in Afghanistan, en uit hoofde van een nood aan internationale bescherming niet te kunnen terugkeren naar zijn land en regio van herkomst.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In dit kader blijkt uit de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing dat verzoeker, die ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit, nationaliteit, herkomst, problemen en situatie geen documenten bijbrengt, (i) zelfs geen begin van toelichting kon geven over de problemen ingevolge dewelke hij naar Iran zou zijn verhuisd en over de persoonlijke situatie van zijn familieleden in Afghanistan; (ii) ingevolge zijn aperte gebrek aan kennis omtrent Iran en de situatie van Afghanen aldaar niet aannemelijk maakt dat hij van de leeftijd van twee jaar tot de leeftijd van veertien jaar in Iran heeft gewoond; (iii) tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn levensloop en verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar Europa; (iv) onaannemelijke verklaringen aflegde ter verklaring van het feit dat hij onwetend was omtrent zowel de redenen voor het vertrek van zijn tante en zijn oom uit Afghanistan als het gegeven dat zij zijn ouders niet waren; (v) bij het bureau Minteh geheel andere verklaringen aflegde over de reden van zijn vertrek uit Afghanistan en, hiermee geconfronteerd, deze verklaringen ontkende; (vi) niet aannemelijk maakt dat hij geen informatie zou hebben over zijn familieleden en over hetgeen met hen gebeurde; (vii) over zijn moeder en over de vraag of zij al dan niet is overleden herhaaldelijk en manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde; (viii) ook over zijn broers inconsequente verklaringen aflegde.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet één concreet en dienstig argument aanreikt ter weerlegging van de veelheid aan vaststellingen die aangaande het voorgaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Deze vaststellingen vinden stuk voor stuk steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker op bijzonder ernstige wijze heeft verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst, levensloop, verblijfplaats(en), achtergrond, familieleden, persoonlijke profiel en omstandigheden, problemen en situatie.

Bijgevolg maakt hij het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar (informatie over) de situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst (onder meer de veiligheidssituatie aldaar, de situatie voor sjiitische hazara en de situatie en mogelijke problemen voor personen die na een verblijf in het buitenland terugkeren naar Afghanistan) verder niet dienstig en kan verzoeker met zijn verwijzing naar deze situatie geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke herkomst, levensloop, verblijfplaats(en), achtergrond, familieleden, persoonlijke profiel en omstandigheden, problemen en situatie. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, levensloop en verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële achtergrond, profiel en familiale situatie, over verzoekers problemen en situatie en over de vraag of, mede gelet op al deze factoren, verzoeker al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijn hoofde niet voorhanden is.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT